κομπλάρω

κομπλάρω, ρ. [<γαλλ. compler + κατάλ. -άρω]. **1.** μένω αμήχανος, διστακτικός, αναποφάσιστος από έκπληξη ή από ξαφνικό φόβο, τα χάνω: «μόλις τον είδε ξαφνικά μπροστά του, κόμπλαρε και δεν μπορούσε ν' ανοίξει το στόμα του». **2.** κάνω κάποιον να μην είναι σίγουρος για τον εαυτό του, τον οδηγώ σε ψυχολογικό αδιέξοδο: «όταν έθεσα καθαρά θέμα χωρισμού, την κόμπλαρα και δεν ήξερε τι να πει». **3.** χάνω τη σιγουριά που έχω για τον εαυτό μου, οδηγούμαι σε ψυχολογικό αδιέξοδο: «ό,τι και να του πεις, ό,τι και να του κάνεις, αυτός ο άνθρωπος δεν κομπλάρει με τίποτα». **4.** (για μηχανήματα) σταματάει η λειτουργία του, παρουσιάζεται διακοπή: «δούλευαν στο φουλ οι μηχανές απ' το πρωί και ξαφνικά κομπλάρανε».

Κέντρο Ελληνικής Γλώσσας